

θῶσιν ἐν γένει εἰς τὰς δύο κατηγορίας τῶν ἐκ περιουσίας, καὶ τῶν ἐκ πτωχείας τὰ χυδαῖα ἴδιώματα αἴρουμένων.

α') Μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἐστὶν ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὃστις εἰς τὰς «λυρικάς» του ποιήσεις, ὅν τρεῖς ἐξεδόθησαν τόμοι, αρούει πάντοτε χορδὰς ἀπαραμίλλως μελωδικάς, αὗτινες ἐκ βάθους τῆς καρδίας γλυκεῖς, ἀλλὰ συνήθως βαρυθυμίαν πνέοντας τόνους ἐκπέμπουσιν, εἰς γλῶσσαν πλήρη εἰκόνειν. Ἐπὶ τὰ ἔχην δ' αὐτοῦ ἐβάδισε καὶ ὁ ἀδελφός του Γεώργιος, ὃστις ὅμως ἔψαλλε μᾶλλον μέλη πατριωτικά.

Λίαν διακεκριμένοι διὰ τὴν εύφυτὴν καὶ τὴν χάριν τῶν λυρικῶν στιχουργημάτων αὐτῶν εἰσὶν ὁ Γ. Δροσίνης, ὁ Κ. Παλαμᾶς, οὓς γνωστότατα εἰσὶ τ' ἀξιόλογα «Τραγούδια τῆς Πατρίδος», καὶ ὁ Ι. Πολέμης, μεθ' οὓς δὲν πρέπει ν' ἀποσιωπηθῇ καὶ ὁ Α. Κατακούζηνός.

Καὶ ὁ βαθείας δὲ παιδείας, ἔλληνικῆς τε καὶ ἐπιστημονικῆς, κάτοχος, ὁ Κρής Γ. Ἀφεντούλης, συνέταξε κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀλεφτικῶν ἀσμάτων, πλήν ἄλλων, καὶ ἔπος εἰς τέσσαρας δα-